

[Økonomiministeren]

I undersøgelsen er dødeligheden for hver erhvervsgruppe målt i forhold til gennemsnitsdødeligheden for alle personer i erhverv. Dødeligheden måles ved et indeks, den såkaldte Standard Mortality Ratio (SMR). Indeks værdien for alle i erhverv = 100. Undersøgelsen er begrænset til erhvervsgrupper, der omfatter mindst 5.000 mænd eller kvinder, og som i 1970 befandt sig i aldersintervallet 20-64 år.

I gruppen ufaglærte arbejdere var der ved folke- og boligtællingen 6.623 personer, hvor faget var anført som sømand (fagkode 431) eller søfyrbøder o.l. maskinpersonel (fagkode 432), under ét kaldet matroser i undersøgelsen. I 5 års perioden 9/11 1970 til 8/11 1975 indtraf der 259 dødsfald blandt disse personer, svarende til et SMR-indeks på 218. Matroserne havde således en dødelighed, der var mere end dobbelt så høj som dødeligheden for alle i erhverv. Andre erhvervsgrupper med særlig høj dødelighed er gruppen »tjenere og kokke« samt gruppen »bagere« med indeks på henholdsvis 195 og 143.

Fortolkningen af undersøgelsens resultater begrænses af den kendsgerning, at erhvervsoplysningerne alene hidrører fra folke- og boligtællingen i 1970. Det vides således ikke, hvor længe en person har været i det pågældende erhverv, ligesom det heller ikke vides, om personen har skiftet erhverv mellem 1970 og et evt. dødstidspunkt.

Undersøgelsen indeholder tillige oplysninger om dødsfald fordelt på hovedgrupper af dødsårsager. For matrosernes vedkommende er der konstateret en overdødelighed for alle hovedgrupper af dødsårsager. Overdødeligheden for ulykker alene tegner sig for ca. 30 pct. af den samlede konstaterede overdødelighed.

Det kan i øvrigt oplyses, at Danmarks Statistik i øjeblikket arbejder med en opfølgning af undersøgelsen til at omfatte dødsfald i den efterfølgende 5 års periode: 9/11 1975 til 8/11 1980.

Spm. nr. 571

Til finansministeren (7/4 82) af:

Maisted (FP):

»Vil ministeren sørge for og anmode sine kollegaer om, at alle folketingsmedlemmer, der har ben, f. eks. som statsrevisorer, radio-

rådsmedlemmer, medlemmer af landskatteretten og lignende, får en mødevederlagsordning i stedet for faste honorarer?«

Begrundelse

Det er selvfølgelig utilfredsstillende, at folketingsmedlemmer, der er travlt optaget af deres arbejde i folketinget, får faste honorarer i stedet for mødevederlag i forhold til den begrænsede tid, de kan afse til et eller andet ben ved siden af folketingsarbejdet. Især er dette forhold indlysende for partiledere og gruppeformænd, der er hårdt belastet af deres mange funktioner i forbindelse med folketingsarbejde.

Besvarelse (19/4 82):

Finansministeren (Heinesen):

I mit svar af 18. marts 1982 på det af spørgeren stillede spørgsmål nr. 424 har jeg redegjort for de med finansudvalget i 1979 aftalte retningslinier for fastsættelse af betaling for varetagelse af hverv i statslige udvalg m.v. Som det ligeledes fremgår af dette svar, fastsættes betalingen så vidt muligt i en sådan form (pr. møde, pr. sag, pr. time etc.), at eventuelle ændringer i aktiviteten automatisk påvirker den samlede vederlæggelse.

I et senere svar af 31. marts 1982 på det af spørgeren stillede spørgsmål nr. 496 har jeg bl. a. oplyst, at fastsættelse af særskilt vederlag i form af faste årlige beløb for så vidt angår statslige udvalg m.v. kun sker i tilfælde, hvor det på grund af udvalgsarbejdets sammensatte karakter ikke er muligt at udmåle vederlaget på anden måde. Jeg skal herved på ny understrege, at også i disse tilfælde fastsættes vederlagene på grundlag af foreliggende oplysninger om det samlede tidsforbrug, der på årsbasis medgår til varetagelsen af det pågældende hverv. De årlige vederlag fastsættes endvidere for en begrænset periode, normalt gældende i 2 til 4 år, og beløbsfastsættelsen tages ved periodens udløb op til fornyet vurdering på grundlag af de indhentede nye oplysninger om tidsforbruget i perioden.

Med hensyn til de af spørgeren nævnte konkrete hverv bemærkes, at de nærmere bestemmelser om statsrevisorernes valg og virksomhed fastsættes ved folketingsbeslutning, jfr. lov nr. 322 af 26. juni 1975 om